

A történetem kezdeném a legelején, de az meglehetősen unalmas lenne, ha születésemtől számított minden pillanatot elmesélnék. Így szerintem kezdjük ott, ahol életemben először ütköztem nagyobb nehézségbe, méghozzá nyolcadik osztályban, amikor szembesülnöm kellett a ténnyel, hogy nem vettek fel oda, abba gimnáziumi osztályba ahová szerettem volna. Emiatt egy világ dőlt össze bennem, az akkori felfogásommal. Meg voltam bizonyosodva arról miszerint ennyi volt az életem és már most dugába dőlt minden. Utólag (miután már kissé megkomolyodtam) realizáltam, hogy elég elhamarkodott és felelőtlen kijelentést tettem, mert ezek a szavak azért mégiscsak túlzásnak számítottak, egy olyan kis semmiséghez mint ez. Ennél sokkal nagyobb problémák vannak körülöttünk a világban, nekem meg az volt a legnagyobb bajom, hogy nem oda vettek fel, ahová elterveztem. Ez pedig mégiscsak egyszerű hiszti, ha ahhoz mérjük, hogy mások azzal küzdenek nap mint nap, hogy ételhez jussanak vagy csak, hogy ne lőjék le őket egy háborúban, de ennél sokkal hétköznapiabb példák is lehetne hozni, mint például, hogy valakit bedrogoznak és elrabolnak, vagy valaki megerőszkolása. Ezek sajnos egyre gyakoribbak a mai világban és őszintén bevallva én is tartok attól, hogy velem történik meg hasonló. A történetben visszaugorva végülis, ugyanabban az iskolában bekerültem a nyelvi előkészítő osztályba, így még egy esélyt nyerve a vágyott osztályba jutásra, amit viszont röviden mondva elszúrtam. Ennek oka az volt, hogy elhittem azt, amit sokan mondtak miszerint nekem ez könnyű lesz stb. Aha, persze, szépen be is meséltem magamnak, erre rá kellett jönnöm, hogy nagyon nem igaz, amit mások mondtak, de már késő volt, mert addigra félév vége lett. Ennek ellenére nem volt könnyű az első félév sem, mert nagyon nehezen illeszkedtem be, ehhez hozzájött még a szecsokázattal járó stressz is (főleg, hogy ez előtt nem is halottam ilyenről, hogy szecsokázattal), amik miatt igen sokat sírtam és szorongtam. Sőt ha igazán belegondolunk soha nem tudtam igazán közéjük tartozni, mert teljesen mások voltak. Én nem a tipikus extrovertált, jól sportoló, tehetséges gyerek voltam, és emiatt sohasem tudtam igazán bekapcsolódni a beszélgetésekbe, mert más érdekelt, mint a többi diákról szóló pletykák vagy internetes személyiségek. Második félévben már könnyebb dolgom volt, olyan szempontból, hogy pszichológushoz jártam. Soha nem hittem magamról korábban, hogy nekem szükségem lenne ilyesmire, de ez volt az egyetlen, ami abban az élethelyzetben segített. Ha most még nem is hangzik nagy számnak, én akkor annak éreztem és szerencsésnek tarthatom magam, hogy volt segítségem. A szüleim végig támogatóak voltak, viszont sajnos azt kell mondjam, hogy elég valószínű az, hogy nem csak én küszködtem hasonló problémákkal. Úgy gondolom, hogy sokaknak nincs vagy nem volt segítségük, mint nekem és emiatt belekeveredtek, belekeverednek olyan helyzetekbe, amit nem akarnak, de szükségét érzik, annak, hogy tartozzanak valahova. Abban a hitben vannak miszerint ez az egyetlen út és ezeknek a történeteknek a nagy százaléka rosszul végződik. Az én sztorim végét tudjuk miszerint másodjára sem vettek fel, oda ahova reméltem. Sokáig azt hittem, hogy itt a történet vége, de kiderült számomra, hogy közel sem. A nyelvi előkészítő év utáni nyáron végig úgy voltam vele, hogy most következik négy év szenvedés, de kellemes meglepetésben volt részem. Mikor szeptember elején beléptem a tanterembe, kiderült, hogy egy hatalmas létszámú, de ennek ellenére sokkal rendesebb osztályba kerültem, mint előző évben, két nagyon jófej osztályfőnökkel. Barátokra is hamar leltem, pár hónappal később pedig már kicsit sem bántam, hogy nem kerültem az eredetileg általam áhított osztályba, hiszen előző éves osztálytársaim ott voltak és nem szerettem volna még négy évig szorongani egy olyan közösségben, ahol nem fogadnak be.

A többi úgynevezett akadállyal az elmúlt hónapokban szembesítettem magam igazán. Rájöttem, hogy az élet nem csak játék és mese! Talán ez azért is következett be, mert a tavalyi felelőtlen tanév után sokat komolyodtam, amit az engem körülvevő személyek is megerősítettek. Ezekhez az akadályokhoz sorolnám a klisés „nem tudom, mihez kezdjek az életemmel” típusú problémáimat is. Évekig meg voltam bizonyosodva arról, hogy én kivétel vagyok, hogy nekem nincs szükségem úgy nevezett iránymutatásra az életben, hiszen én tisztában vagyok azzal, hogy mit akarok kezdeni az életemmel. Persze nekem is voltak ilyen kilengések, hogy esetleg mást, de ez az egy éveken keresztül

tartott, ameddig el nem kezdtem a kilencedik osztályt. Ezzel egyidőben egyre több időt töltöttem a közösségi média pörgetésével is, ennek köszönhetően, ha eddig még nem vettem volna észre, most már számomra is bebizonyosodott az a tény, hogy egy szörnyű világban élünk.

Tehát, hogy a nőket a legtöbb helyen még mindig nem ismerik el igazán, ha hasonlóan jók vagy még jobbak is a szakmájukban mint férfi társaik, kevesebb fizetést kapnak, nem másért, csak mert nők. Vagy az, hogy mostanában egyre gyakrabban ismétlődnek meg a történelemben lezajlott események, és nem tanul belőle a világ. A vezetőink egyre inkompetensebb döntéseket hoznak, figyelembe sem véve a népük jólétét. Csak a pénzt és a hatalmat tartják szem előtt. Ilyen, úgynevezett „feltételek” mellett várják el, hogy tudjuk mit, merre, hogyan akarunk az életben, ami egy ennyire változó világban kicsit sem könnyű feladat. Amilyen sebességben változik ez a világ, nagyon is elképzelhető, hogy 10-15 év múlva, mire mi kikerülnénk a munkaerőpiacra, addig a még ma ismert foglalkozások fele már nem is fog létezni. Mindent, amit csak lehetséges technológiával helyettesítenek és olyan szakemberekre lesz szükség, akik a technikához értenek, nem pedig az adott munkakörhöz. Újdonsült osztályfőnököm volt az, aki szembtember elején mikor belépett az osztályterembe, az első mondandói között szerepelt, hogy nekik sincs könnyű dolguk tanárként hiszen kezdjük ott, hogy kamaszokkal irtó nehéz az élet. A legmacerásabb életszakaszunkban kellene bármit is kezdeniük velünk, de ami mondandójának a lényege az az, hogy miképp is akarunk, mi tanárok, az életre nevelni benneteket, hogy mire oda kerültök, jól el tudjatok boldogulni, mikor még mi sem tudjuk, hogy mi lesz addigra. Felmerülhet többekben a kérdés, hogy ez most egy jó vagy rossz dolog-e igazából, hiszen mégis csak a fejlődés a lényeg vagy mi a szösz, nem? Én azt gondolom, hogy de. Igenis fontos a fejlődés, de ez a típusú, ahol mindent, amit csak lehet technológiával akarunk helyettesíteni, és emiatt emberek milliói fogják elveszíteni a megélhetésük forrását, nem feltétlenül. Ezzel csak ráteszünk még néhány lapáttal a globális felmelegedés súlyosbodására is, szóval hosszútávon ez sehogy sem jó.

Igen, persze, a legtöbbünknek vannak elképzelései, hogy majd mit kezdünk az életünkkel, ha odajutunk. Véleményem szerint megkérdőjelezendő, hogy van-e még egyáltalán értelme, annak, hogy próbálunk előre gondolkodni. Úgysem tudjuk kiszámítani, hogy mi lesz és hogy lesz.

Ott vannak még az idegesítő rokonok, akik azt kérdezzétek újra és újra minden találkozásnál, hogy, hogy állsz a fiúkkal? Ha azt mered mondani, hogy sehogy, és egyelőre nem is akarsz sehogy, de még véletlenül van merszed hozzátenni, hogy elképzelhetően a közeljövőben egyáltalán nem akarsz párkapcsolatot, házasságot vagy gyereket, akkor még ők vannak felháborodva, hogy miért, és, hogy úgyis meg fogod gondolni magad, fiatal vagy még, úgy sem érted, de gyereket vállalni és nevelni a legnagyobb öröm az életben. Őszintén szólva erősen kétlem, hiszen nem mindenkinek okoz ugyanaz a tényező örömet, amennyiben pedig azt mondod, oké lehet, hogy lesz gyerekem, de örökre szeretnék fogadni, akkor meg jönnek, hogy jaj ez nem ugyanolyan, úgy sem fogod úgy szeretni mintha az igazi lenne, sosem fogod a sajátodnak tekinteni stb. Én látom és értem miért is gondolják ezt az emberek, de nem mindenki gondolkozik ezen séma szerint, ahogy én sem, de felmerülhet az is, hogy valaki egyszerűen fél a szüléstől. Teljesen érthető indok. Vagy a fiatal várandósok, akiknek véletlenül jött össze a dolog és elítélik őket, ha abortuszt akarnak. Mert, hogy ez gyilkosság és inkább szülje meg, adja örökre. Ilyenkor vajon belegondolnak az emberek, hogy milyen életük is van ezeknek a gyermekeknek az állami gondozásban? Főleg itt Magyarországon? Akik meg vannak olyan szerencsések, hogy nevelőcsaládhoz kerüljenek, örökre fogadják őket, nekik se sokszor könnyű az élet, hiszen előbb utóbb felvetődnek bennük a Az igazi szüleim halottak? Vagy csak elhagytak? Ha elhagytak, miért nem kellettem nekik? – típusú kérdések. Addig rendben is vannak a dolgok, ameddig a gyerek elől soha nem titkoljuk, hogy ő örökre lett fogadva, de biztosítjuk, hogy ugyanannyira szeretjük őt. Valahol pedig megértem, hogy miért titkolják sokan, de szerintem ez nem egészséges, főleg nem a gyerek fejlődő önképét illetően. Ha egyszer, és mindenkorra fény derül számára az igazságra, utána meg fog kérdőjelezni mindent, amiket előtte eszébe sem jutott volna. Sajnálatos

módon ott vannak azok a típusú nevelőszülők is, akiket ne higgyük, hogy csak a filmekben léteznek, mert Isten bizony, hogy nem. Akik csak a pénzt látják ezekben a gyerekekben, és nem rájuk költik, amit az államtól kapnak utánuk. Arról nem is beszélve, hogy esetleg illegális dolgokra kényszerítik őket. Na akkor hol is van ezeknek a gyerekeknek a testi és lelki épsége? Általában ők azok, akik rossz társaságba keverednek, sokszor nem tudnak sikeresen boldogulni az életben. Persze ez most hatalmas általánosítás részemről, ami a világ egyik legnagyobb vétkei közé tartozik, hiszen mindig a kivétel erősíti a szabályt és millió olyan történetet is ismerünk, amikor a legszörnyűbb körülmények közül emelkedtek ki zsenik, hatalmas művészek. Emellett ott van az is, hogy oké mi van akkor, ha az illető meg akarja tartani a gyereket, de a közel sem normális (és akkor még finoman fogalmaztam) partnere vagy párja nem támogatja? Hanem a legtöbb esetben ott hagyják várandósan a nőt, hogy csinálj amit akarsz, de nekem nincs szükségem erre az egész mizériára, vagy ha még meg is születik az a gyerek, az apuka is ott marad, de mi értelme van a jelenlétének, ha egy iszákos, alkoholista barom, aki csak bántalmazni képes a feleségét és a gyerekeit, és hol van ilyenkor az igazság? Sehol. Az égvilágon sehol, hiszen, amikor az ilyen helyzetben élő nők, már sokadjára jelentik fel a férjüket/párjukat, és az úgynevezett igazságszolgáltató hatóság, figyelmen kívül hagyja a kérelmet vagy nem tulajdonít neki kellő figyelmet és még egy nyomorúságos távolságtartási végzést sem képesek kiállítani, akkor miről beszélünk? De esetleg figyelembe vehetnénk azt is, hogy más országokban azért csak-csak lecsukják, elítélik a pedofilokat, de nem, Magyarországon kegyelmet kell adni nekik, külföldön élő magyaroknak (akik még szavazhatnak is, pedig nem is itt élnek) meg magyar állampolgárságot, nemde bár? Csak, hogy még több ilyen, szerintem embernek nem nevezhető mocsktól kelljen tartanunk. A Pride betiltásáról is sokat beszélnek az emberek, de szerintem a legnagyobb probléma ezzel, az nem más mint, az, hogy nem magát a Pride-ot tiltották be, hanem a gyülekezési jogot. Márpedig ez alapvető emberi jognak számít és ez nem csak a Pride-ról szól, hanem ennek betiltása azzal is jár, hogy semmivel kapcsolatban nem nyilváníthatja ki a nép nyilvános tiltakozásokkal, tüntetésekkel a véleményét. A gyereknevelésre visszatérve ott van az is, hogy ez már közel sem úgy működik, mint szüleink, nagyszüleink, ne adj isten déd- vagy üknagyszüleinknél. Azóta az iskolarendszer teljesen megváltozott. Már nem csak négy – öt órát ülünk bent a tanteremben, aztán miénk a délután. Dehogyan. Sokszor előfordul, hogy majd negyven a heti óraszám, ami körülbelül annyi, mint egy átlag dolgozó emberé, akinek a normál heti óraszám negyven. De akkor nekünk, gyerekeknek miért kell ugyanannyit, ha épp nem többet egy oktatási intézményben eltölteni, mint egy felnőtt, dolgozó személynek? Arról már ne is beszéljünk, hogy délutánonként/esténként hány órát töltünk azzal, hogy a következő napra készülünk. Az oktatási rendszerünk szörnyű. Vannak olyan fölösleges óráink, amivel biztos vagyok benne, hogy csak az időnket akarják húzni, amiből mindenkinek csak kevés adatott. A hasznosabb, értelmesebb tantárgyaknál is gyakran előfordul, hogy egyszerűen ükők a tanórán, és milliódjára kérdem magamtól, vagy a padtársamtól, hogy ennek mégis mi értelme? Mert nem az, hogy most nem értenék egy összefüggést vagy hasonlók, csak egyszerűen végtelenül haszontalannak vagy értelmetlennek tartom az adott dolgot, és azon kattog az agyam, hogy ezt én mire is fogom használni az életben? Tulajdonképpen senki sem tudja, nem tudunk olyan alapvető élethelyzést, amikor ezeknek valaha hasznát vesszük. Ebben a generációban, ahol már mindenki egy kicsinyített okos számítógéppel a zsebében mászkál, nem feltétlenül csak elméleti dolgokat, tényeket kellene tanítani. Persze létezik egy alapvető elméleti tudás, amivel tisztában kell lenni, de amit most leművelnek, az már több a soknál. Egy csomó használhatatlan tudást próbálnak bemagoltatni, ahelyett, hogy ésszerű, józan gondolkodásra tanítanának. De ennek is tudjuk az okát, ami pedig nem más, hogy a kormánynak nem is az a célja, hogy belőlünk gondolkodó felnőtteket neveljen, mert gondolkodni nem képes, robotokat, ha úgy tetszik, rabszolgákat akarnak maguknak. Ennek tudom be azt is, amit a könyvkereskedelemmel művelnek. Mert mint tudjuk az olvasó ember gondolkodni is képes! Itt pedig ez nagy bűn!

A német iskolarendszerben tök jól kitalálták, hogy a diákok több szakmában is kipróbálhatják magukat. Bizonyára az ötven órás közösségi szolgálatnak is ez lenne a célja sokak szerint. Valószínűleg több van emögött is, bár ha tényleg ez is volt az eredeti célja, ami valljuk be azért ebben az országban nem túl valószínű, valahogy mégis visszafelé sült el a dolog. A diákok ezt nem érzik másnak csak egy újabb fölösleges stressznek, mert ha ez nincs meg időben, akkor nem érettségizhetünk le. A praktikumot ezzel szemben sokkal jobban kitalálták, azt úgy szívesebben is csinálja az ember, ez hasonlít erre a német vonalra. Nem az van, mint a közösségi szolgálatnál, hogy ezt tanítási időn kívül kell elintézni, letudni, hanem a megadott héten elmész dolgozni, ahová csak szeretnél és felvesznek, és semmi dolgod azon a héten az iskolával, hanem azon a héten eljársz dolgozni. Ennek több értelme van és szívesebben is csinálja az ember. Az pedig végképp ki tud borítani, amikor elkezdik a tanárok, hogy semmire sem fogjuk vinni az életben. Ha maguk, az oktatóink sem hisznek bennünk, akkor mit várjunk? Vagy, ha megkérdik, hogy mit csináltunk és annyit felelünk, hogy semmit, pihentünk, sorozatoztunk, aludtunk és ehhez hasonlók, akkor azt ismételtetik, hogy elpazaroljuk az életünket, hogy aki alszik az nem él. Visszatérhetünk oda is, hogy macerás kamaszok vagyunk vagy ahhoz, hogy más generáció, mint a tanáraink, ami viszonylag többször is ki szokott ütközni tanórákon, például képvers elemzésnél volt ilyen, ami így most először eszembe jut. De maradjunk annál a verziónál, hogy tinédzserek vagyunk. Ilyen korban, amúgy is el van tolódva biológiai óránk, ami az alvást illeti, de ilyen tananyag lavinák, oktatási rendszer mellett kérlek számon, hogy miért nem csináltunk semmit hétvégén? Megsúgom, annyira leszívják az energiánkat, hogy semmi kedvünk már semmi máshoz. Ehhez jön még, hogy néha a szüleink is szeretnének ébren látni minket, esetleg minőségi időt együtt tölteni. Ja, és akkor még némi segítség a házimunkában is jól jön nekik. Mindezt kollégistaként összehozni... Köszí!

Sokunknak rátesz az alaphangulatára, hogy egy ilyen országban élünk mint Magyarország. Itt aztán lehetne mindenről panaszkodni, mindent lehetne kritizálni és persze, jobb mintha egyes afrikai, közel vagy éppen távol keleti országban élnénk, de azért mégis. Szinte minden második héten alaptörvényt változtatnak. Mit érezhetnek szerencsétlen joghallgatók? Az egészségügy katasztrófális. Itt is állandóan munkaerőhiány van, de ez más területeken is igaz. Kórházakat és iskolákat zárnak be. Szülészeteket. Ez is indok arra, hogy miért nem akarnak sokan szülni. Vezető politikusaink bizonyára nem gyakran járnak ezekben az intézményekben és bizonyára nem is itt kezelik őket. Az utóbbi években nem nagyon tettek arrébb semmit, hogy jobb körülmények uralkodjanak. Meg ilyen törvényeket hozni, hogy túlsúlyos embereknek nem készítenek csípő, térd meg egyéb protéziseket. Persze, ennek is van háttérlogikája, de ettől függetlenül élő, érző élőlényekről, az embertársainkról beszélünk. Nagyon sokan nem is tehetnek arról, hogy túlsúlyosok lettek. Elképzeltetően valami gyógyszer, betegség vagy műtét mellék – vagy utóhatása. Persze azt már elfelejtették, hogy a túlsúllyal küzdő nyugdíjasok is egész életükben fizették a társadalombiztosítási járulékot. Ezentúl majd a túlsúlyos aktívan dolgozó embereknek kevesebb TB-t kellene akkor fizetni, mert úgyse kaphatnak teljeskörű ellátást. Aha, hát hogyné!! A fizetés is borzasztó, most nem az orvosokról beszélek, hanem egyéb kórházi dolgozókról, akiket rohadtul nem becsülnék.

A közutak. Ezt szerintem magyarázni sem kell.

Az pedig szerintem nem egy nagy büszkeség, hogy Európában nálunk a legmagasabb az ÁFA, huszonhét százalékkal.

Szóval ilyen feltételek mellett nem könnyű elképzelni, hogyan és miképp látjuk magunkat tíz év múlva. Nem mondom, hogy nekem soha sem voltak elképzeléseim kiskoromtól kezdve. Sőt, meglehetősen sok volt, de közel sem mondható, hogy a legtöbb reális lett volna. Kis alsós koromban még ilyen ötleteim voltak, mint, hogy magyar tanár leszek és minden tanítványomnak kiadom kötelező olvasmányként a Harry Pottert. Ez azután jutott eszembe, hogy harmadik osztályosan elolvastam a Harry Potter sorozatot, előtte persze csak ilyen ötleteim voltak, hogy nyomozó vagy kém lesz belőlem, mert az milyen menő már. Később, olyan negyedik osztályban pedig meg voltam

győződve arról, hogy miniszterelnök lesz belőlem. Őszintén szólva fogalmam sincs honnan jöhetett ez akkoriban, de mikor megtudtam, hogy Magyarországnak nem is volt női miniszterelnöke, csak még jobban rákaptam a témára, hogy akkor én leszek az első. Mindenhol ezt hangoztattam, táncedzésen, virágboltban, iskolában a családnak és ismerősöknek és a legtöbben kinevettek, vagy legyintettek rá. Olyan is volt, aki „belement a játékba” és jövőendőbeli miniszterelnök asszonynak hívott. Az anyukám persze csak a fejét fogta... Persze ez is elhalványult lassacskán, mikor már tudtam, hogy ez nem túl valószínű, hogy megtörténik. A covid alatt légiutas kísérő akartam lenni, az utazás miatt, csak, hogy erről is elmagyarázták, hogy ez nem teljesen úgy működik, ahogy én gondolom. Utána ügyvéd szerettem volna lenni, amiről szintén viszonylag hamar lebeszéltek, mert mindig is képtelen voltam a magolásra, emiatt mondták, hogy nem lenne türelmem a jogi karra. Csak ezek után következtek a komolyabb elhatározásaim, amik jóval hosszabb életűek is voltak mint ezek a „fellángolások”. Elkezdett érdekelni a vendéglátás és turizmus, mivel már akkor is bennem volt, hogy el akarok szabadulni ebből az országból, kézenfekvőnek tűnt és tetszett az ötlet, hogy mondjuk egy osztrák Hüttében melózom szezonálisan, de ennek is meg volt a hátulütője, mivel egyszerűen rosszul vagyok konyhai dolgoktól és rávilágítottak, hogy így nem biztos, hogy a pincérkedés lenne számomra a legmegfelelőbb. Az idegenvezetés is szimpatikus volt, hiszen minden vágyam körbe utazni a világot, és én is szeretek vezetett túrákon részt venni és minél többet megtudni egy adott nevezetességről, kastélyról, városról. Ennél a szakmánál talán az sem utolsó, hogy beszélni kell tudni. Azzal pedig úgy általánosságban sosem volt problémám. A barátaim és a családom inkább úgy fogalmaznának, hogy jó a beszélőkém. Esetleg a lámpaláz jöhetne ennél a melónál szóba, ami hátrány, de biztos vagyok benne, hogy ez egy kiküszöbölhető tényező. Ugyanitt megjegyzendő, hogy a történelmet nagyon szeretem, ami nem utolsó dolog ennél a szakmánál. Ez az ötlet volt eddig a leghosszútávúbb, de mint a fogalmazásom elején is említettem idén több időt kezdtem tölteni a közösségi médián, aminek haszna és ártalma is volt. Ennek köszönhetően fejlődött fel az angoltudásom annyira, hogy képes legyek könyveket olvasni angolul, a hátrány talán inkább az volt, hogy közrejátszott ebben az elbizonytalanodásomban, olyan szempontból, hogy a világ több mint, amit én eddig láttam belőle és sokkal több minden várhat rám, mint amit el tudtam képzelni. Megismerttettem velem olyan tényezőket, amik miatt másképp kezdtem gondolkodni. Itt jött képbe számomra a pénzügy, ami nagyon tetszetős volt akkor, mert valami csoda folytán közben életemben először értettem az anyagot matek órákon (az általános iskola után ez csodának számított nálam) és gondoltam, azt, hogy ez nem is olyan vészes. Végül ez lett életem legrövidebb ideig tartó jövőképe, mert ezt szakította félbe egy másik, amiről még továbbra sem tettem le teljesen, az a diplomácia. Ezt az ötletet is tulajdonképpen a közösségi média ihlette, de jobban belegondoltam, utána néztem dolgoknak és nagyon is tetszett az elképzelés, hogy esetleg az EU-nak, netalántán az ENSZ-nek dolgozzak mint diplomata, konferenciákra mászkáljak. Valahogy ez nem rémített meg, pedig világeletemben tisztában voltam azzal, hogy soha, de soha nem akarok egy irodában, számítógép előtt megöregedni. De ezzel az elképzeléssel valahogy mégsem volt semmi problémám. Ez a szakma úgy él bennem, hogy segíthetek embereken, amit nagyon szeretnék, miközben tudom, hogy lelkem nehezen viselné, de azt talán még jobban, hogy meg volt rá az esélyem én pedig elszalasztottam. És most tartok ott, hogy két tűz közé ragadtam. Ha idegenvezetőnek megyek, vagy mégis megbarátkozom a konyhával, akkor vendéglátósnak, akkor viszonylag egy vidám és pörgős életet élhetnék és körbe utazhatnám a világot, de ha ezt választom egy részem mindig arra fog gondolni, hogy mi lett volna ha...? De amennyiben belevágok a diplomáciai útba akkor is ott lesz bennem a mi lett volna ha kérdés, csak valószínűleg nem éreznék akkora bűntudatot, hogy megtehettem volna, hogy segíték. Tölthettem volna valami hasznossal az életemet és mégsem tettem. Most még nem tudom, hogy melyik úton fogok elindulni, az is lehet, hogy szembe jön velem egy újabb hivatás, ami vagy megoldás lesz mindkettőre vagy teljesen más ettől a kettőtől, de hála az égnek van még egy kis időm, hogy meghozzam ezt a döntést, hogy mit is szeretnék kezdeni az életemmel avagy mire szentelem fel az életem.